

מ"ת 35034/10-15 - מדינת ישראל- פמ"ד פלילי נגד עבד אלחכים אבו עראר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 35034-10-15 מדינת ישראל נ' אבו עראר(עציר)

בפני	כבוד השופט נסר אבו טהה
המבקשת	מדינת ישראל- פמ"ד פלילי
נגד	
המשיב	עבד אלחכים אבו עראר (עציר) ע"י ב"כ עו"ד נסאר מוסטפא

החלטה

1. זוהי בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, על רקע כתב האישום המייחס לו לכאורה עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין שלא כדין.

2. כתב האישום בתמצית - נטען, כי בתאריך 26.09.2015, בטיילת באילת, המשיב דקר את המתלונן 1 על רקע ויכוח מילולי באמצעות סכין מספר דקירות בפלג גופו העליון. כמו כן, ניסה לדקור את המתלונן 2.

3. בא -כוח המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה וכן לקיומה של עילת מעצר. יחד עם זאת, עתר לבחון אפשרות שחרורו של המשיב עוד היום לחלופת מעצר בדמות מעצר בית בכתובת מגוריו בישוב ערערה בנגב, תחת פיקוחם של שני ערבים. לחילופין, להפנותו לקבלת תסקיר, שיבחן את החלופה המוצעת. בא-כוח המשיב עמד על היות החלופה המוצעת מרוחקת ממקום האירוע באילת.

עוד לשיטת הסנגור, חרף הסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה, הרי רק המתלונן 2 (ע.מ.) זיהה את המשיב במסדר זיהוי תמונות, לעומת אביו של המתלונן שנדקר בפועל היינו המתלונן 1 (ח.מ.) ושני עדים נוספים, לא זיהו את המשיב. בנוסף נטען כי חוות הדעת של הזיהוי ההשוואתי בין תמונות המשיב שנקלטו במצלמות האבטחה אל מול המשיב, הינה ברמה של סבירות גבוהה, ולא ברמה של סבירות גבוהה מאוד, או זיהוי חיובי.

מנגד לשיטת המבקשת, לחובת המשיב ראיות לכאורה כנדרש במעשים המיוחסים לו בכתב האישום שתמציתן: הודעות המתלוננים - אשר מוסרים את פרטי האירוע המתואר בעובדות בכתב האישום, זיהו המשיב במסדר זיהוי תמונות על ידי המתלונן 2, עימות בין המתלונן המזהה לבין המשיב, במסגרתו חוזר

עמוד 1

המתלונן ומטיח במשיב שהוא זה אשר ניסה לדקור אותו עם סכין בפניו, ומשלא הצליח דקר את אביו מספר דקירות בפלג גופו העליון, סרטוני ווידאו של מצלמות האבטחה בזירה המתעדים את האירוע, חוות דעת מומחה של המעבדה לראיה דיגיטאלית, המשווה בין תמונותיו של המשיב מיום האירוע לצילום אחר של המשיב לאחר מעצרו, לפיה ההשווא תואמת בסבירות גבוהה, איכוני הטלפון של המשיב המלמדים על שהותו בזירת האירוע, נתון אשר מפריך את גרסת האליבי של המשיב כי בשעת האירוע לא היה בעיר אילת. עדויות עדי ראיה - שהיו עדים לאירוע ומסרו תיאור ופרטי לבוש של המשיב. על רקע תשתית זו, עתר בא כוח המבקשת לדחות את טענת הסנגור בדבר חולשה בסוגיית הזהויות.

4. תסקיר כאמור התקבל ממנו עולה כי המשיב בן 23, רווק, סיים 12 שנות לימוד, נמנה למשפחה בת 15 נפשות, עובר למעצרו התגורר בבית אמו בשוב ערערה, אביו נפטר בהיות המשיב נער.

שרות המבחן מתרשם מבחור צעיר, בעל אישיות ילדותית, קונקרטי בלתי מגובשת, נגרר, אשר גדל במשפחה מרובת ילדים, בתנאים דחק להורים שהתקשו לספק לו תנאים בסיסיים. אביו נפטר בהיותו בן 12, ואחיו היוו דמויות משמעותיות עבורו.

עוד מתרשם שרות המבחן מבחור בעל שאיפה לנהל אורח חיים תקין, יחד עם זאת נוטה להיגרר ולהתרועע עם חברה שולית. מתקשה להציב לעצמו גבולות, ועל כן להערכת שרות המבחן נשקפת ממנו רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק.

החלופה שנבחרה - בדמות מעצר בית מלא בכתובת מגוריו, בשוב ערערה **(להלן: "מקום החלופה")**, תחת פיקוחם של שלושה ערבים, כאשר הערב העיקרי שהוצע שימש כערב עבורו בעבר לתקופה ממושכת (אחיו, עמיר בן 32, אינו עובד), בנוסף, אחיו נאיף בן 55 ועליאן בן 70, בן משפחה ושכן של משפחת המשיב.

עם זאת, לנוכח מאפייני אישיותו של המשיב, קשייו לווסת תגובותיו, הקושי להפיק לקח מסנקציות קודמות, אין שרות המבחן בא בהמלצה חיובית.

5. המשיב ילדי 1991, לחובתו שלוש הרשעות קודמות, **הראשונה** משנת 2010, בגין החזקת סכין שלא למטרה כשרה, **השנייה**, בגין פריצה לבניין, **השלישית**, מיום 14.10.12 בגין שוד והחזקת סכין שלא כדין, ונידון ל- 18 חודשי מאסר בפועל, לצד שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים - במסגרת ערעור לבית המשפט העליון, הופחת העונש ל- 14 חודשי מאסר (ע"פ 3731/13).

6. לאחר שהקשבתי לטיעוני באי כוח הצדדים, ועיינתי בחומר החקירה שהונח בפני וכן צפיתי בתוצרי סרטוני מצלמות האבטחה, וכן השוותי בין הנתונים המצויינים בחוות הדעת של המעבדה לראיה דיגיטאלית לצד יתר הראיות שמנה ועמד עליהם בא כוח המבקש כמפורט לעיל, הנני קובע כי המבקשת

הניחה ראיות לכאורה כנדרש, לחובת המשיב, בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

אשר להשגות בא כוח המשיב, שבמהותן למעשה הינו שאלת המשקל שיש לייחס הן לחוות הדעת המשווה והן לעובדה שרק המתלון 2 זיהה את המשיב במסדר התמונות, לעומת שני עדים שלא זיהו את תמונת המשיב. השגות אלה מקומן להתלבן בהליך העיקרי, ולא בשלב בחינת דבר קיומן של ראיות לכאורה על פי המבחן שנקבע בהלכת זאדה, לגופם של דברים, אין בנתונים אלה לכשעצמם, כדי לשלול סיכוי סביר להרשעה. יתרה מכך לצד ראית הזיהוי הן על ידי המתלון 2 והן על ידי חוות הדעת קיימות ראיות נוספות המחזקות את ראית הזיהוי שצויינו לעיל, לדוגמא תיאור עדי ראית לפרטי לבושו של המשיב. כך גם הפרחת האליבי של המשיב. העובדה שאחרים לא זיהו את המשיב במסדר זיהוי התמונות אין בה כדי לפגוע במשקל הזיהוי של המתלון 2, גם מעין בהודעת המתלון 1, אשר נדקר בפועל, עולה כי מסר כי אינו מסוגל לזהות את הדוקר כי הדוקר בא מאחוריו (ראה הודעה מיום 28.9.15 עמ' 1 שורה 16).

7. בהתאם למצוות המחוקק, משנקבע דבר קיומן של ראיות לכאורה, וכן קיומה של עילת מעצר, נותר אפוא לבחון אם ניתן להשיג את תכלית המעצר דרך חלופה, לרבות מעצר בפיקוח אלקטרוני בשים לב להיות החלופה המוצעת מרוחקת מהעיר אילת - מקום התרחשות האירוע, וכן מרוחקת ממקום מגורי המתלוננים - בצפון הארץ, היעדר היכרות קודמת בין המשיב למתלוננים, גילו הצעיר של המשיב, העובדה שהמשיב בעבר עת ששהה בחלופה בהליך קודם שמר על תנאי השחרור ללא הפרות, וגם הערבים שהיה במשמורתם קיימו את מלכת הפיקוח כנדרש מהם כערבים וכמפקחים.

8. הדיון יידחה לשם קבלת תסקיר משלים, אשר ייבחן היתכנות מעצר בפיקוח אלקטרוני לצד הפיקוח של הערבים שנבחנו על ידי שרות המבחן ולא נפסלו כמי שיכולים לשמש כערבים ומפקחים עבור המשיב.

9. הממונה על האיזוק האלקטרוני יערוך חוות דעת בנוגע לכתובת המוצעת כמעצר בפיקוח אלקטרוני, כנדרש על פי סעיף 22 לחוק.

10. קובע להמשיך דיון ליום 5.1.16 שעה 11:00.

המזכירות תזמן את המשיב משב"ס למועד הנדחה

עותק יישלח לבאי כוח הצדדים, למפקח על האיזוק האלקטרוני ולשרות המבחן

חומר החקירה הוחזר למבקשת

ניתנה היום, 7 בדצמבר 2015

עמוד 3

נסר אבו טהה , שופט